

Ventsislav Zankov - "Oh, Happy Days", 2014,
solo exhibition, "Rayko Aleksiev" gallery, Sofia
with the support of:

Central Strategic Development Fund to the Board
of Trustees of the NBU
Union of Bulgarian Artists
VENTISLAV ZANKOV Contemporary Art
Foundation

Венцислав Занков - "О, щастливи дни", 2014,
самостоятелна изложба, галерия "Райко
Алексиев", София, осъществена с подкрепата на:

Централен фонд за стратегическо развитие към
Настоятелството на НБУ
Съюз на българските художници
Фондация за съвременно изкуство ВЕНЦИСЛАВ
ЗАНКОВ

http://zankov.info/exhibitions/2014_o_happy_days/index.html

Не е нужно да се наслаждава/извлича допълнителен смисъл върху/от представеното, нито да се обяснява. Нужно е да се приветства почти яростният стремеж към непосредствена консумируемост, който не само че обезсмисля търсенето на друг смисъл, а и поставя всеки един от „продуктите“ на днешния ден в нова светлина. Кроткото „използвай ме“ е адресирано широко и звучи вече като крясък: „Защо не ме използвате“. Изложбата на В. З. се занимава с Артиста с главна буква, почти пърформативно се върти и вие около оста на това съществуване, в тази географска точка и нито крачка встрани. А тъй като пърформансът трябва да е противоположното на постановка, то публиката, изигравайки своята част трябва да подеме, не само, а и да върне топката дори и с един слаб повей на наивна вяра в това, че на артиста всъщност не му пука. Като един от най-изявено автотематизиращите автори в България Венцислав Занков и с тази си изложба не напуска автобиографичното, дори на местата, където гледането/видимото просто иска да се отърси от всички приказки и да тържествува безмълвно...

Монументален сън, чиито завладяващи визии циклично повтарят бягство по хоризонтала или в непримирение и изстъпление избухват във вертикала. На практика авторът заявява завръщането си, промъкването си в посока към пластичното – опиянение и озаптяване, което иска да се прибере зад реалистична форма и едновременно с това да се разпростре до знак за надвишаване на собствения ръст.

Любопитство тази изложба предизвиква и с обявената техника и форма на изпълнение – големи по размер рисунки с въглен (предисторията им - със ТЕЦ-а внася някакъв количен елемент и представата за очернящия се чаплинов персонаж, който хвърля дърва в печката, вади сажди, чисти, отваря-затваря, в забързан каданс, рине с лопатка, пепел-дим, и т.н., и т.н., но всъщност това няма нищо общо с цялата сериозност на всичко, което следва). С фигуративния си порив идеята се цели към високите, майсторски/академично обосновани/установени/овладяни проявления на изящното. В действителност рисунките са вметени в голяма инсталация и се явяват неин вторичен елемент. Опитът е да се съберат в едно с прямата минималистична агресия на рекламното послание, по чиито образец е изградена „концепцията“. Всъщност простото намерение да видиш рисунките в такъв мизансцен вече се оказва не толкова просто действие. Комбинацията между отделните инсталационни елементи изненадва с натрапващото се, обединяващо ги взаимно

отблъскване – между розовия надпис и образа на този декласиран протагонист, чиито надземен ръст заема стените на изложбената зала; между оптимистичния сам по себе си факт на институционалната реализация и мрачния култ, в чието вместилище тази акция превръща залата „Райко Алексиев“. Между другото концепциите при Занков често са конгломерат/сбор между разнородни части, знаци и идеи, които трудно се вметват в изложбените пространства, били те и алтернативни, и все остава впечатлението, че някаква много/значителна част от тях не е успяла да се вмъкне през вратата...

Пред рисунките вниманието се насочва към една особена гледна точка спрямо потока на времето, в който действието се разгръща - образите се влекат и подпират взаимно, лишени от основни човешки характеристики без това да е свързано с физическата им атрофия. Видимо гигантите буквално прашят от животинска сила... Така че моментът на деформацията може да се е случил всякога, да предстои или да е чисто имажинерен, или да се случва в диплите на паралелен кошмар. Така че безвремието е едновременно. От една страна това изявление е величаво, внушително, импозантно, а от друга остава дискуссионно, въпросително, фрагментарно, сякаш отстранено от автора си.

В действителност В. Занков успява мащабно и сценично убедително да автобиографира, да залага и влага присъствието си по такъв начин в творбите си и съвкупността от тях, че отделните работи сами по себе си губят значение. В този смисъл изложбата може да се разглежда като вгледана навътре към някакъв комплексен свят на изживявания, чието съобщаване/разказване е също толкова трудно, колкото да записваш сънищата си...

It is not imperative to either layer on/extract further meaning over/from, or explain. It is however imperative to hail an almost furious drive to achieve consumption immediacy that not only makes the search for another meaning pointless but also puts each and every present-day “product” into a new light. The docile “use me, won't you” is broadly addressed and is towering into a shriek: “Why don't you use me”. The exhibition of V. Z. is dealing with the Artiste with capital A, and performance-like, very much so, swirls around the axis of this existence, in this point of geography, without a single step aside. And because the performance should necessarily be the opposite to a staging, the audience, after acting its part, has to take up and then pass the ball back even with a faint whiff of naive faith that in fact the artiste couldn't care less. Being one of the most strongly auto-thematizing authors in Bulgaria, Ventsislav Zankov – in this display again – does not abandon the autobiographic mode even in places where watching/the visible simply wants to shake off all the talk and triumph in silent bliss...

A monumental dream with overwhelming visuals that repeat a flight in a cyclic way – horizontally, or explode in resignation and ecstasy – vertically. In practice, the author declares his return, his gate-crashing into plasticity – exhilaration and taming desperate to retire into the realistic form, and along with that striving to expand into a sign of exceeding its own scale.

This exhibition evokes curiosity with its declared technique and form of implementation – big sized drawings with charcoal (their background with the thermal power generation plant imports a comic element of sorts and the notion of a self-denigrating Chaplin-like character who throws firewood in the stove, cleans soot, opens-shuts the stove etc. in fast motion, shovels with a paddle, ash-smoke etc., but in fact this has nothing in common with the seriousness of what comes next). With its figurative urge the idea aims at the high/masterly/academically grounded/established/mastered manifestations of sophistication. In fact, the drawings are incorporated into a large installation and represent its secondary component. The experiment is to arrange them together with the outspoken minimalist

aggression of the advertising message used as a matrix to develop “the concept”. Actually, the simple intention to see the drawings in such a setting turns out harder than expected to carry out. The combination of various installation components is surprising with an obtrusive mutual negation that unites them too – between the pink inscription and the image of the declassified protagonist whose overground height occupies the walls of the exhibition hall; between the intrinsically optimistic fact of institutional accomplishment and the dismal cult that conquers Raiko Alexiev Hall as its receptacle. By the way, concepts in Zankov are often a conglomerate/sum of disparate parts, signs and ideas that are a challenge to fit into exhibition spaces, be them alternative, and there is always an impression in the air that a meaning/full part of them has failed to sneak its way through the door...

In front of drawings, attention is drawn to a specific viewpoint to the flow of time as the action builds up – the images drag and prop each other and are stripped of basic human features without implying their physical atrophy. Obviously, the giants are virtually brimming with animal power... So, the moment of deformity can take place anytime, to be forthcoming or purely imaginary or to happen tucked up in the folds of a parallel nightmare. This way timelessness is simultaneity. On the one hand, this manifestation is august, impressive, spectacular, and on the other, remains debatable, questioning, fragmented, as if removed from its author.

In reality, V. Zankov manages to carry out an autobiographic narrative, to purport and import his presence in such a way in his pieces and in their totality that separate works lose meaning. In this sense the exhibition can be seen as one inwardly staring into a complex world of experiences whose announcement/narration is as hard as writing down one's dreams...

• • •

След мрачната апокалиптичност на “Последният будоар” (2011), Венцислав Занков представя нов цикъл скулптура и голямоформатна живопис под името “О, щастливи дни”. Подобно на едноименната пиеса на Самюъл Бекет от 1961-а година, изложбата се занимава с абсурдните и практически аспекти на съществуването отвъд – ако “Последният будоар” е финалният барабанен бой, то “О, щастливи дни” се заслушва в последвалата тишина.

Тук неотложността на социалните и историческите проблеми е заглушена от монохронността на гигантските безлични фигури, които продължават да се борят, страдат и съмняват в тясното поле, което ги рамкира. Привидно хармонията със заобикалящата ги среда е постигната, но асоциацията с Микеланджело напразно търси чудото на сътворението. Всяко платно е озаглавено с датата, на която е завършено – своеобразен дневник, който маркира щастливите дни, в живота на автора, както и пустотата помежду им.

Както Жил Делюз твърди в прословутата си лекция Création artistique в La Fémis през 1987-а година, идеите се пораждат от вътрешната необходимост и в този натрапчив ритъм на съзидание, освобождение и търсене Венцислав Занков насища изложбеното пространство със своите двуизмерни и триизмерни демони, които като че ли очакват един показалец, за да се отправят към страниците на политически некоректен комикс, към дигиталната пустиня на някоя видео игра или към филм ноар. Но тези демони са персонал(изира)ни, в тях всичко е интимно – от зъбите на Пазачът на живите до саждите, изваяли голите тела.

Периодът, в който работите са създадени, есента на 2013-а и зимата на 2014-а година, също е личен за Венцислав Занков, в опитите да намери нов смисъл в контекста на общественото безвремие: “Властта предопределя полето в което индивидуалните движения изглеждат като свободни. Полето е силово. Страхът пази. Пази и онзи страх от празнотата на безмислието, която пълним с вяра или каузи, припознати като свои, а консумацията става страст по пълненето. Затрупваме се с вещи, теглото ни – наднормено.”

Краят на “О, щастливи дни”, 1-и май 2014, съвпада с петото поред връчване на Железния орден за съвременно изкуство на името на Венцислав Занков. Хепиенд, специален поздрав с Get Lucky на Daft Punk.

Йоана Павлова

After the dark apocalypse of The Last Boudoir (2011), Ventsislav Zankov presents new series of sculptures and large-scale paintings titled Happy Days. Like Samuel Beckett's play of the same title from 1961, the exhibition deals with the absurd and practical aspects of existing beyond - if The Last Boudoir is the final drum beat, Happy Days listens acutely to the silence afterward.

The urgency of social and historical problems here is being muted by the monochromatism of giant faceless figures who continue to struggle, suffer, and doubt within the narrow margins that frame them. Harmony with the surrounding environment is seemingly achieved, but the association with Michelangelo seeks in vain the miracle of creation. Each canvas is named after the date on which it was finished – sort of a diary celebrating the happy days in the life of the author, as well as the void between them.

As Gilles Deleuze states in his famous lecture Création Artistique at La Fémis in 1987, ideas originate by inner necessity, so in this compulsive rhythm of creation, liberation, and searching, Ventsislav Zankov has populated the exhibition space with his two- and three-dimensional demons who look as if they are on stand by for a pointer in order to head to the pages of politically incorrect comics, the digital desert of a video game, or film noir. Yet these demons are personal(ized), everything inside them is intimate – from Guard of the Living's teeth to the soot sculpturing the nudes.

The period in which all works were created, the autumn of 2013 and the winter of 2014, is also special for Ventsislav Zankov, with his attempt to find new meaning in the context of public's lack of temporal perspective: “Power determines the field in which individual movements seem to be free. It is a force field. Fear protects. What protects also is the fear from the emptiness of nonsense that we fill in with faith or causes we recognize as ours, and consumption turns into a lust for the filling. We get piled with belongings, our mass – overweight.”

Happy Days' finale, May 1st 2014, coincides with the fifth annual award ceremony of the Iron Cross for Contemporary Art under the name of Ventsislav Zankov. Happy ending, cheers with Get Lucky by Daft Punk.

Yoana Pavlova

ЩАСТЛИВИТЕ ДНИ НА ВЕНЦИСЛАВ ЗАНКОВ

Румена Калчева

Последната изложба на Венцислаб Занков в столичната галерия „Райко Алексиев“ може да се възприеме като своеобразен дневник на една изминала година, в който важните моменти са отбелязани с творчески акт.

„О, щастливи дни“ се занимава с авторовата интерпретация на отвъдния живот - в случая галерийното пространство, пазено от паднал енокрил ангел и едноглав Цербер. Населен е с изображения на исполински тела, преплетени едно с друго, свити в тихо отчаяние, гърчещи се, агонизиращи... По стените висят животински останки - скулптури с прецизна анатомична точност.

Преизподня или чистилище? Или просто универсална представа за задгробния живот, където липсва всякаква персонификация и портретност - лицата на човешките фигури са заличени; където няма цветност и всичко е потънало в монохромна, черно бяла живопис и само неоновият надпис „О, щастливи дни“ хвърля леки, цветни отблясъци върху белите скулптури.

Това е изложба-продължение. След апокалиптичната нагласа на предишния проект на Венцислав Занков - „Последният будоар“, представен в същото пространство, днес авторът показва какво се случва по-нататък. Двете изложби си приличат по своя автобиографичен характер: както тук творбите са датирани, бележейки важни моменти от определен отрязък от време, така и „Последният будоар“ беше един вид ретроспекция на творческия път на автора през последните 20 години, представяйки всичко, с каквото се е занимавал: скулптура, живопис, акционизъм...

„О, щастливи дни“ носи цялостта на една завършена идея, разказ за света след смъртта, такъв, какъвто авторът си го представя. Интересен момент в него е как скулптурата и живописиста се припокриват в своята мащабност, защото Занков прави живопис със същия замах, с който и скулптура... и обратното.

В творческата си история на провокатор той създава неизброимо количество творби, като под бунтарската му същност лесно се открива талантът на добър скулптор, майстор рисувач и мисълта на концептуален артист. Ето защо никой не се възмути, когато той основа през 2010 година наградата „Железен орден за съвременно изкуство“ на свое име, на който до момента са носители 6-ма художници и куратори: Веселина Съриева (2010), д-р Галентин Гатев (2011), Руен Руенов (2012, посмъртно), Иво Димчев (2013) и Спартак Дерменджиев и Росица Гецова за 2014 година. В първия момент звучащо по-скоро като пърформанс, осмиващ абсурдността на съществуващите днес награди за изкуство, след пет години да си носител на „Железен орден“ звучи престижно.

THE HAPPY DAYS OF VENTISLAV ZANKOV

Rumena Kalcheva

The last exhibition of Ventsislav Zankov in „Rayko Alexiev“ Sofia Gallery can be seen as a kind of diary of a past year, in which the important points are marked with a creative act.

„Oh, Happy Days“ deals with the author's interpretation of the afterlife – in this case, the gallery space, guarded by a fallen angel and a one-headed Cerberus. Filled with gigantic images of bodies, intertwined with each other, bent in quiet despair, wriggling, agonizing... On the walls hang animal remains – sculptures with precise anatomical accuracy.

Hell or purgatory? Or simply a universal idea of the afterlife, lacking any personification and portrait characteristics – faces of the human figures are deleted; where there is no color and everything is immersed in monochromatic, black and white painting and only the neon sign „Oh, Happy Days“ throws light, colored glow on the white sculptures.

This exhibition is a continuation. After the apocalyptic attitude of the previous project of Ventsislav Zankov – „The Last Boudoir“, presented in the same space, today the author shows what happens next. Both exhibitions are alike in their autobiographical nature: as here works are dated, marking the milestones of a certain period of time, and „The Last Boudoir“ was a kind of retrospective of the creative path of the author over the past 20 years, presenting everything he has done: sculpture, painting, activism...

„Oh, Happy Days“ brings the wholeness of a complete idea, a story about the world after death, the way the author imagines it. An interesting point in it is how sculpture and paintings overlap in their scale, because Zankov paints with the same scope, as he sculptures... and vice versa.

In his creative history of a provocateur he creates innumerable works, while under his rebellious nature his talent of good sculptor, painter and master and the thought of a conceptual artist, easily uncover. Therefore, no one felt indignation, when in 2010 he founded the „Iron Medal for Contemporary Art “ award in his name, which so far was adjudged to six artists and curators: Vesselina Sarieva (2010), Dr. Galentin Gatev (2011), Rouen Rouenov (2012, posthumously), Ivo Dimchev (2013), Spartak Dermendjiev and Iveta Getsova for 2014. At first, sounding more like a performance, mocking the absurdity of the existing art awards today, now, after five years, to be the winner of the „Iron Medal for Contemporary Art“ sounds prestigious.

След “Последният будоар” изглежда че щастливите дни за Венцислав Занков стават реалност, поне натам ни насочва внимението заглавието на новата му самостоятелна изложба в галерия “Райко Алексиев”. Позитивно мислене, желание за промяна в отношението към света, преминаване към светлата му страна в оптимизъм, в преживаване на сътресенията в живота и вяра в добруването на човешкия род, увереност в позитивната социална пък и лична промяна, може да ни насочи неоновият надпис с почерка на Венцислав - “О, щастливи дни”, светещ в розово. Сянка се прокрадва в раздвояването на мисълта, тръгваща в посока на пиесата със същото заглавие на Самюел Бекет написана през 1961-а, една година преди да се роди художникът .

Животът в претрупаността на ежедневието, запълнено време с детайлите на злободневното, губи очертания в безкрайността на зациклянето в едно-и-същото, опустява в загубата на някакъв голям смисъл. Безсилието и безмислието са изтласкани от дните в необходимостта да се живее. Конкретността на мърданията, наложени от инстинкта за оцеляване сведен до неговата първичност и простота , профанира всякакви опити за издигане на духа над натискащата материалност. Перспективи, цели и идеи са сведени в липсващ хоризонт отвъд физиологията на биологичното. Пустотата настъпва, с нея и свободата, няма ангажименти , настъпват щастливи дни.

С амбицията да потърси метафорите, които да уловят динамиката на непосредствено случващото се у нас, Занков избира да развие в скулптура и картини амбивалентността в немия, нечут вик на безсилие и самота и силата на бунта срещу тях. «О, щастливи дни» са дните след разкритото безмислие на битието в изправяне лице в лице срещу откритата пустота. Отвъд отчаянието и безмислието в разкритата празнота няма нищо, в което не може да се търси някакъв, друг, смисъл. Няма дори пространство , поле – там ако има акт, действие, то е в пълна свобода, и може би намирането на енергия да се действа в такава пълна свобода за Венцислав Занков е щастие. И така всички живеем в щастливи дни, без да подозираме, стига да имаме сили да я понесем, без да се парализираме и потънем в блатото на депресията или в това на ежедневието. Да понесем и носим безмислието на волята за истина.

Силата на протеста и примирението наедно в изоставената човешка съдба присъстват за да предизвикат пряка среща с неописуемото, въпрътено в скулптурната композиция «Пазачът на живите».

Човешката екзистенция трябва да бъде опазена и задържана в поляната на социалното, за да остане човешка. Извън нея, в сенките, нечовешкото е насреща, срещата с нечовешкото е опазена със страховете от неизвестното. Страхът пази. Казват, ангелите – също. Ангелското е нечовешко. Ангели-пазители ни заграждат в стадото, където се разпознаваме и разпознаваеми като хора в организиране на живота и в непознаваемостта на неговия смисъл, отвъд неговото организиране, запазване и продължение. Нечовешкият смисъл не е смисъл и дори да го има – не ни принадлежи. Остава да блуждаем щастливи в свободата на зейналата пустота ...

Заглавията, имената на картините са датите на тяхното създаване - между октомври 2013 и януари 2014 - щастливите дни на тяхното завършване. И завръщане към празнотата, породила ги.

Изгарянето - ентропия, произвела сажди, са материалът, който използва художникът, за създаване на човешкте фигури - живопис в черно. Формата смачква зрителя. Думите са изхабени, словото подвежда в произвеждане взаимозаменяеми смисли, концептите се роят в паралелни версии за реалността, под които тя изчезва, или остава другаде. Това “другаде” е в търсене на своята образност извън посоките на войнстващия оптимизъм или песимизъм, еко-активизъм и други колективни идентификации.

Трескавото произвеждане и консумиране на думи, смисли, вещи, политики за еднократна употреба произвежда боклук. Човекът става боклук.

Властта предопределя полето, в което индивидуалните движения изглеждат като свободни. Полето е силово. Страхът пази. Пази и онзи срах от празнотата на безмислието - пълним я с вяра или каузи, припознати като свои, а консумацията става страст по пълненето. Затрупваме се с вещи; теглото ни – наднормено.

Ако има нечовешки или непознаваеми за човека и извън него сили, то те го охраняват в кошарите през кошмарите. Кокошките стават щастливи.

Жарин Драгнев

After „The Last Boudoir,, it looks like the happy days for Ventsislav Zankov become reality, at least the title of his new exhibition in the „Rayko Alexiev” gallery leads our attention this way. The neon sign with his handwriting – „Oh, Happy Days”, glowing in pink, can direct us to positive thinking, desire for a change in the attitude towards the world, transition to its bright side, optimism, experiencing the life shaking, faith in the good of mankind, confidence in the positive social and personal change. A shadow sneaks in the bifurcation of thought, going in the direction of Samuel Beckett's play with the same title, written in 1961 – a year before the artist was born.

Life in the elaborateness of everyday life, filled with details of time, losing shape in the infinity of loops in the–one–and–the–sameness, becomes deserted in the loss of some larger sense. Powerlessness and futility are pushed from the days in necessity to live. The concrete movements, imposed by the survival instinct, reduced to its primitiveness and simplicity, profane the attempts to elevate the spirit above the pressing materiality. Perspectives, goals and ideas are kept in a missing horizon, beyond the physiology of biological. Emptiness and freedom occur, no commitments, happy days are here.

With the ambition to seek metaphors to capture the dynamics of what is happening right now in our country, Zankov chooses to develop in sculpture and paintings ambivalence in the silent, unheard cry of frustration and loneliness and the power of rebellion against them. “Oh, Happy Days“ are the days after the nonsense of being face to face with the emptiness is discovered. Beyond despair and futility there is nothing, in which another meaning can be searched for. There is not even space, a field – if there's an act, an action – it happens in full freedom, and maybe for Ventsislav Zankov happiness is in finding the energy to act in such complete freedom. So, we all live in happy days, unaware, as long as we have the strength to endure without paralyzing and sinking into the swamp of depression of everyday life. Bearing and carrying the futility of the will for truth.

The power of protest and resignation, together with the abandoned human destiny, present to cause a direct meeting with the indescribable, impersonated in the sculptural composition „Warden of the Living.“

Human existence must be preserved and retained in the meadow of the social, in order to remain human. Outside, in the shadows, the inhuman is encountered; the meeting with the inhuman is preserved with the fear of the unknown, the fear guards. They say, angels too. The angelic is inhuman. Guardian angels encircle us in the herd, where we recognize ourselves and recognizable as people in the organization of life and the discovery of its meaning, beyond its organization, preservation and continuation. The nonhuman sense does not produce meaning and even if it exists – it is not ours. We are left to wander happy in freedom of the gaping emptiness, empty of meaning ...

The titles, the names of the paintings, are the dates of their creation – between October 2013 and January 2014 – the happy days of their completion. They return to the void which created them.

The burning, the entropy which produced carbon, are the material that the artist used to create the human figures – painting in black. The form crushes the viewer. The words are worn, they trick us in producing interchangeable meanings, the concepts flock parallel versions of reality, under which it disappears or remains elsewhere. The „elsewhere“ is in a search of its imagery, outside the directions of militant optimism or pessimism, eco–activism and other collective identifications.

The hectic production and consumption of words, meanings, objects, policies for disposable use, produce garbage. The man becomes garbage.

The power determines the field, in which the individual movements seem free. The field is power. The fear guards. Beware of fear and the void of futility – we fill it with faith or causes, recognized as our own, and the consumption becomes passion of filling. We clutter with things and our weight becomes overweight.

If there are forces, that are inhuman or unknown to man, they protect him in pens through nightmares. Hence become happy.

Jarin Dragnev

Добър вечер,

Много се радвам, че имам възможност да открия официално тази изложба на Венцислав Занков. Доктор Венцислав Занков .

Имал съм възможността да присъствам на доста негови изяви и знам, че той в момента кипи в своето въображение и нервност, но той има такава способност да предава тази нервност и на останалите в случая и на мен, ...ето сменя си позицията и така нататък... разбира се това съвсем не изключва сериозността на тази изложба и това, което ще се опитам да кажа като мой размисъл върху тази изложба е свързано с тази сериозност. Познавам и така като гледам, повечето от нас творчеството на Венцислав Занков, знаем неговите проекти и действия през годините и когато той ме покани да открия тази изложба, аз си дадох сметка, че всъщност сме от едно поколение и това, разбира се, ме притесни. Също така когато разбрах каква е темата, понеже преди да видя работите на живо, той ми даде един линк, после някакъв шифър, за да вляза и да видя нещата, малко се притесних, притесниха ме не толкова работите, не ме притесни самият Венци, притесни ме нещо около тази тема, която той толкова решително и мащабно реши да обяви в публичното пространство. Когато днес дойдох и видях изложбата, като че ли за мен донякъде се отключи този въпрос, разбира се с въпроси, които го последваха. Венцислав Занков като художник има особено място в българското изкуство, и понеже той преди малко ми подсказа, че е доктор Занков, той написа една много сериозна дисертация със заглавие „Тялото на художника в изкуството на прехода” - това е темата на Венцислав Занков не само на дисертацията, това е темата на цялото му творчество, и това е всъщност Венцислав Занков . Тялото на художника в изкуството на прехода. За мен тази изложба задава въпрос към първата час на това заглавие, не толкова към изкуството на прехода, въпросът за прехода, за новия преход и т.н. е извън залата на тази изложба. Тази изложба е фокусирана върху проблема за тялото на художника и дава един много интересен ракурс според мен. Тук ще си послужи с едно разделение, което прави големият специалист по европейски модернизъм проф. Дейвид Робъртс, който твърди, че в изкуството на европейския модернизъм имаме две основни тенденции, едното е фестивалната форма на изкуство, а другото е влечението, или по-скоро центробежната енергия на тоталната творба на изкуството. Интересното в тези две посоки ако погледнем е, че фестивалното изкуство, което е близко до авангарда и неоавангарда, фактически се опитва да слее изкуството с живота, да актуализира фигурата на художника в изкуството в ритуала на живеенето, докато тоталната творба на изкуството е нещо което винаги го отличава от това. Защото нейните претенции са различни, имам предвид за всяко направление и всеки автор, но и нещо друго - много трудно можем да признаем кое стои отзад стремежа зад това изкуство, а това е една центробежност, която иска да върне по-скоро изкуството в ритуалното и то не толкова в живеенето, а по-скоро с ритуалите около смъртта. Тази изложба задава този патос – на очакваното, на ужаса и ако видим нейната хронология, т.е. нейното време, което протича в тези неща като отделни моменти, ще видим че макар и една творба, тя е доста дълга и продължителна в своето очакване да се случи днес тук. За мен интересното, обаче, в тази изложба по отношение на Венцислав Занков, което аз разбрах днес е, че той извършва едно движение, което може би не си дава много ясно сметка именно за тази изложба – той отива от тялото във фигурата и... той се усмихва много безгрижно..., но това е много интересно преминаване, защото във фигурата всъщност няма тяло, във фигурата се съдържат живите и мъртвите тела и фигурата е един много страшен момент в изкуството, за мен тази изложба е посветена на фигурата с цялото нейно опустошаване на тялото... и тук има елементи на.. всъщност в тази посока могат да бъдат търсени големи сугестивни послания, защото връщането към фигурата способства за връщане на много други неща в ритуала на възприятието, в ритуалите на възприятието в контекста на тоталната творба.

Благодаря за вниманието

HAPPY DAYS " 15.11.2013 "
oil on canvas, 2013.15.11, 207x186cm

HAPPY DAYS "28.09.2013"
oil on canvas, 2013.28.09, 265x210cm

HAPPY DAYS " 17.11.2013 "
oil on canvas, 2013.17.11, 280x207cm

HAPPY DAYS "27.10.2013"
oil on canvas, 2013.27.10. 265x212 cm

HAPPY DAYS " 22.11.2013 "
oil on canvas, 2013.22.11, 280x207cm

HAPPY DAYS " 25.01.2014 "
oil on canvas, 2014.25.01, 280x207cm

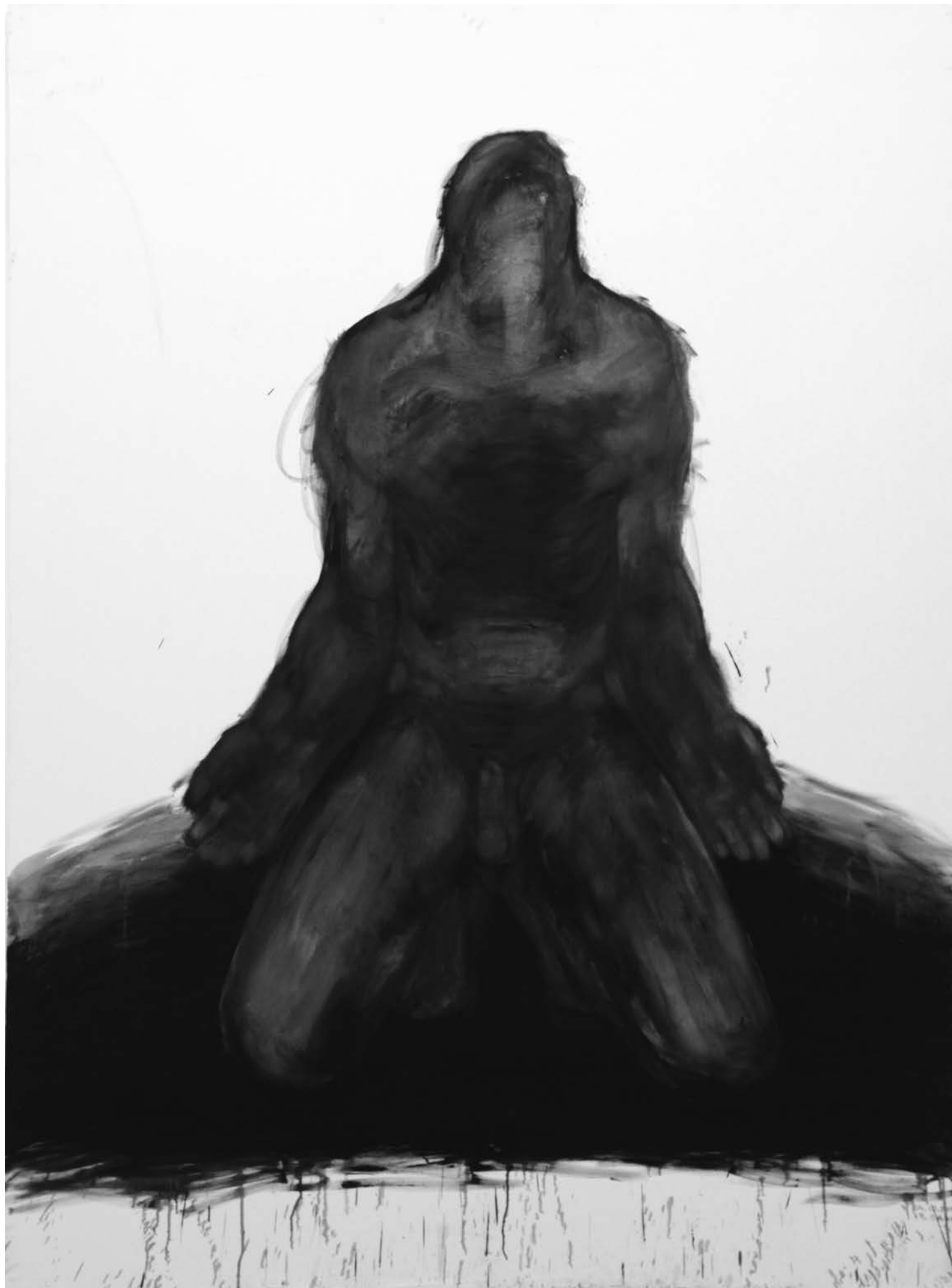
HAPPY DAYS " 24.11.2013 "
oil on canvas, 2013.24.11, 280x207cm

HAPPY DAYS " 07.12.2013 "
oil on canvas, 2013.07.12, 280x207cm

HAPPY DAYS "12.10.2013"
oil on canvas, 2013.12.10. 280x207 cm

HAPPY DAYS "04.10.2013"
oil on canvas, 2013.04.10. 280x207 cm

HAPPY DAYS "02.11.2013"

HAPPY DAYS " 21.12.2013 "

oil on canvas, 2013.21.12, 440x207cm

HAPPY DAYS " 29.12.2013 "

oil on canvas, 2013.29.12, 420x207cm

working in the studio 06-07.02.2014 [video]
http://zankov.info/exhibitions/2014_o_happy_days/video/work_artelie.html

HAPPY DAYS " 07.02.2014 "
oil on canvas, 2014.07.02, 440x207cm

Ventsislav Zankov in front of his work : "Can't save me" 2014, triptych, oil on canvas, H 450 W 920 cm, [photo - selfportrait]

Венцислав Занков пред "Няма спасение" 2014 м.б./ платно, триптих, 450х900 см, галерия "Райко Алексиев", [фото-автопортрет]

Oh, Happy Days [video] О, щастливи дні
http://zankov.info/exhibitions/2014_o_happy_days/video/happy_expo_video.html

“Пазачът на живите” 420x420x180cm
 ‘„Warden of the Living“ part of ‘Happy days’ solo exhibition by V.Zankov 2014,
 гипс, желязо, неон, 2014, plaster, iron, neon

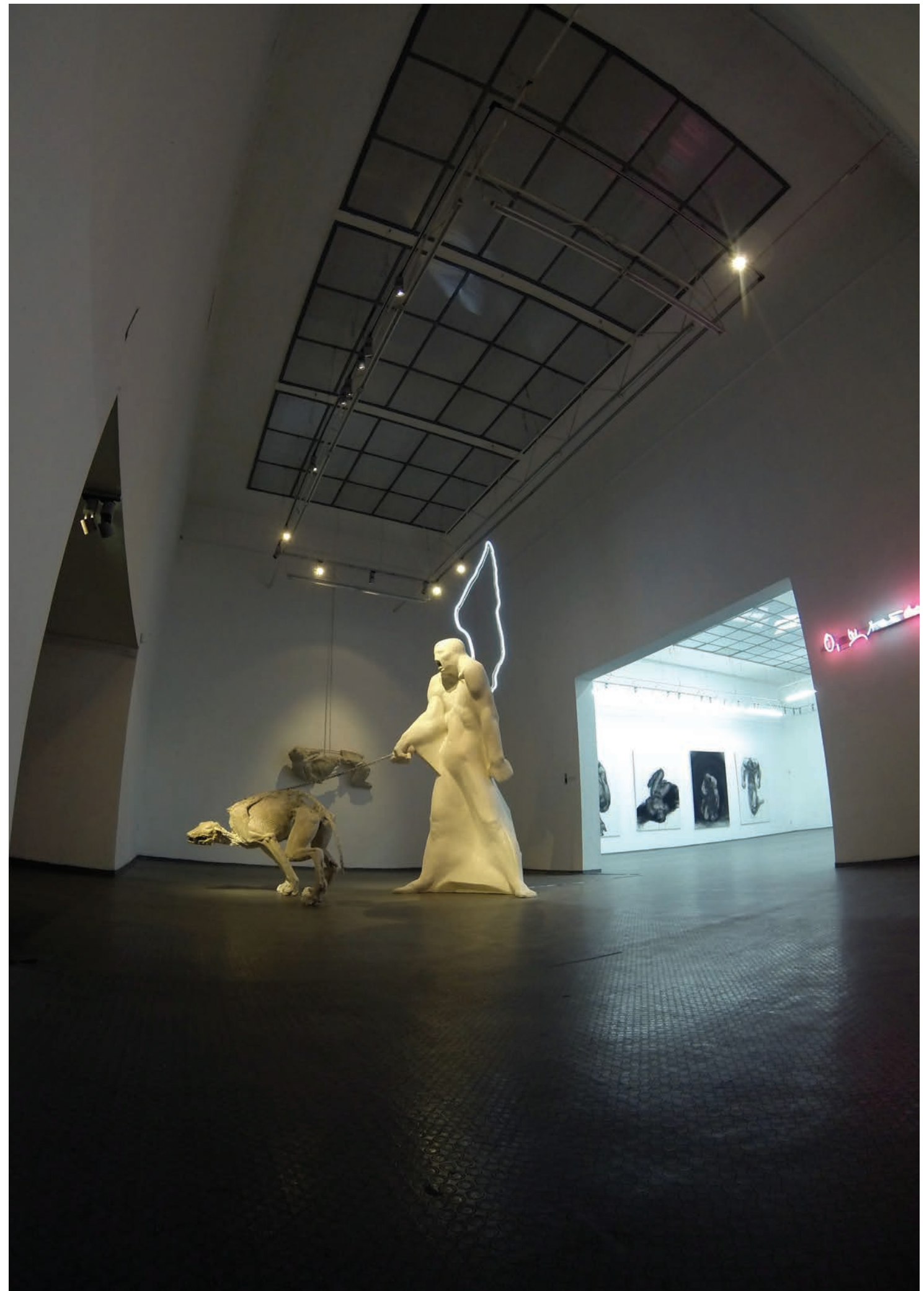
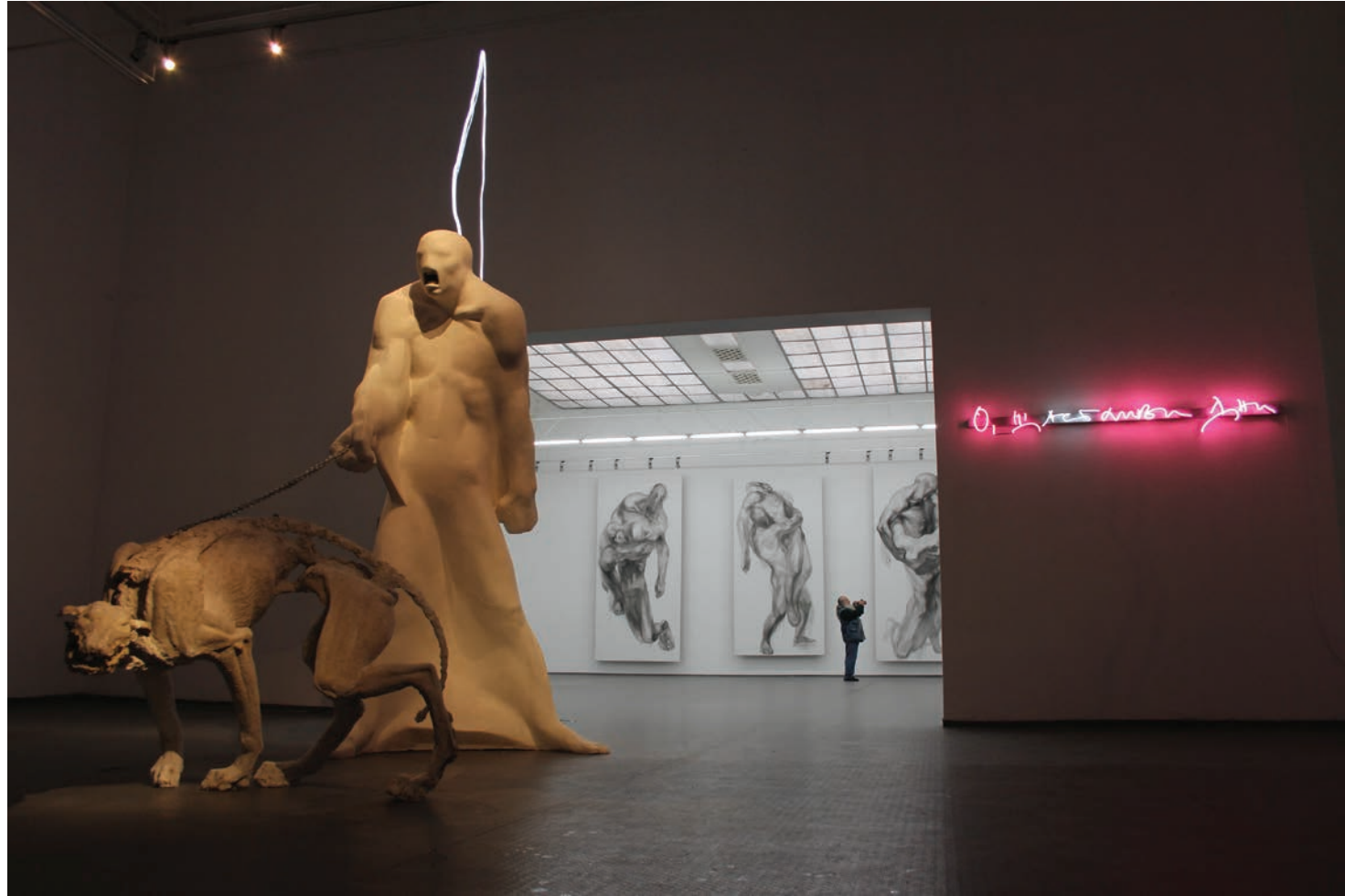
“Пазачът на живите” 420x420x180cm
‘„Warden of the Living” part of ‘Happy days’ solo exhibition by V.Zankov 2014,
гипс, желязо, неон, 2014, plaster, iron, neon

“Пазачът на живите” 420x420x180cm
‘„Warden of the Living“ part of ‘Happy days’ solo exhibition by V.Zankov 2014,
гипс, желязо, неон, 2014, plaster, iron, neon

"Пазачът на живите" 420x420x180cm
 „Warden of the Living“ part of 'Happy days' solo exhibition by V.Zankov 2014,
 гипс, желязо, неон, 2014, plaster, iron, neon

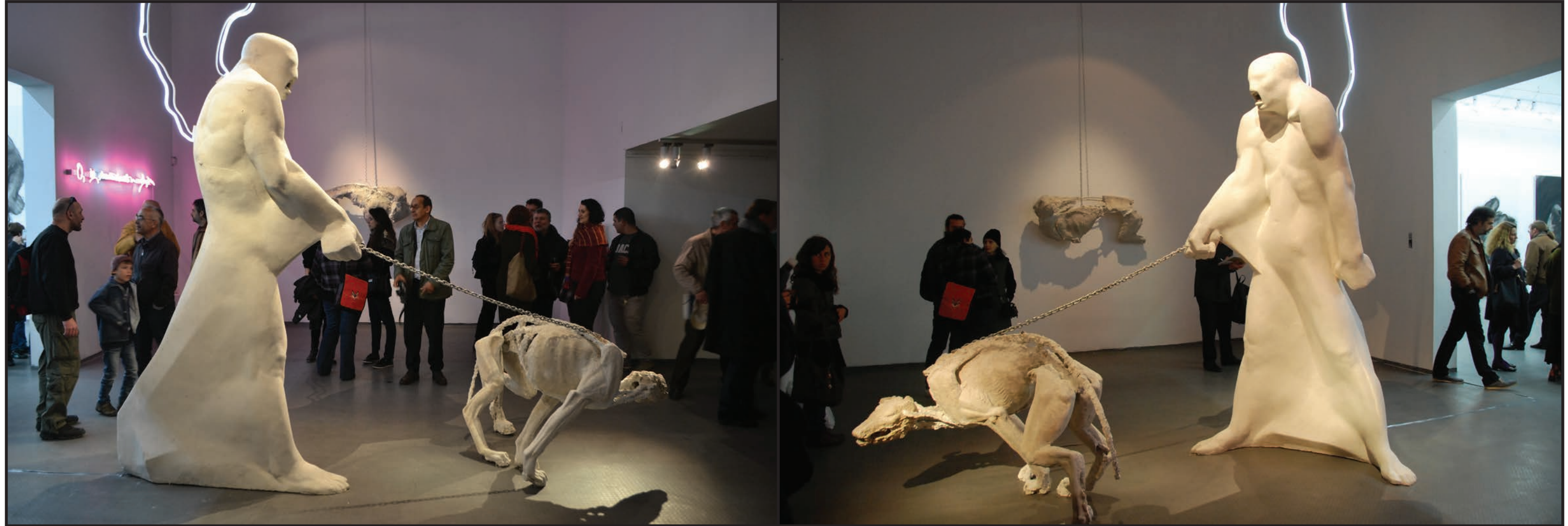
В.Занков "Висяща глава" VentsislavZankov "hanging head" colored aluminium 35x25x22 cm. 2014 - към самостоятелната изложба "О. Щастливи дни" 2014 галерия "Райко Алексиев" София

animals' shadows 67x172x40cm; 62x157x47cm plaster 2014 'Happy days' solo ehxibition by V.Zankov 2014,

animals' shadows 67x172x40cm; 62x157x47cm plaster 2014 'Happy days' solo ehxibition by V.Zankov 2014,

the exhibition in the public eye

through the people' eye

през очите на зрителя - колекция снимки от посетители на изложбата, споделени в социалните мрежи и с автора

a collection of photos taken by visitors

through the people' eye

през очите на зрителя - колекция снимки от посетители на изложбата, споделени в социалните мрежи и с автора

through the people' eye

през очите на зрителя - колекция снимки от посетители на изложбата, споделени в социалните мрежи и с автора

a collection of photos taken by visitors

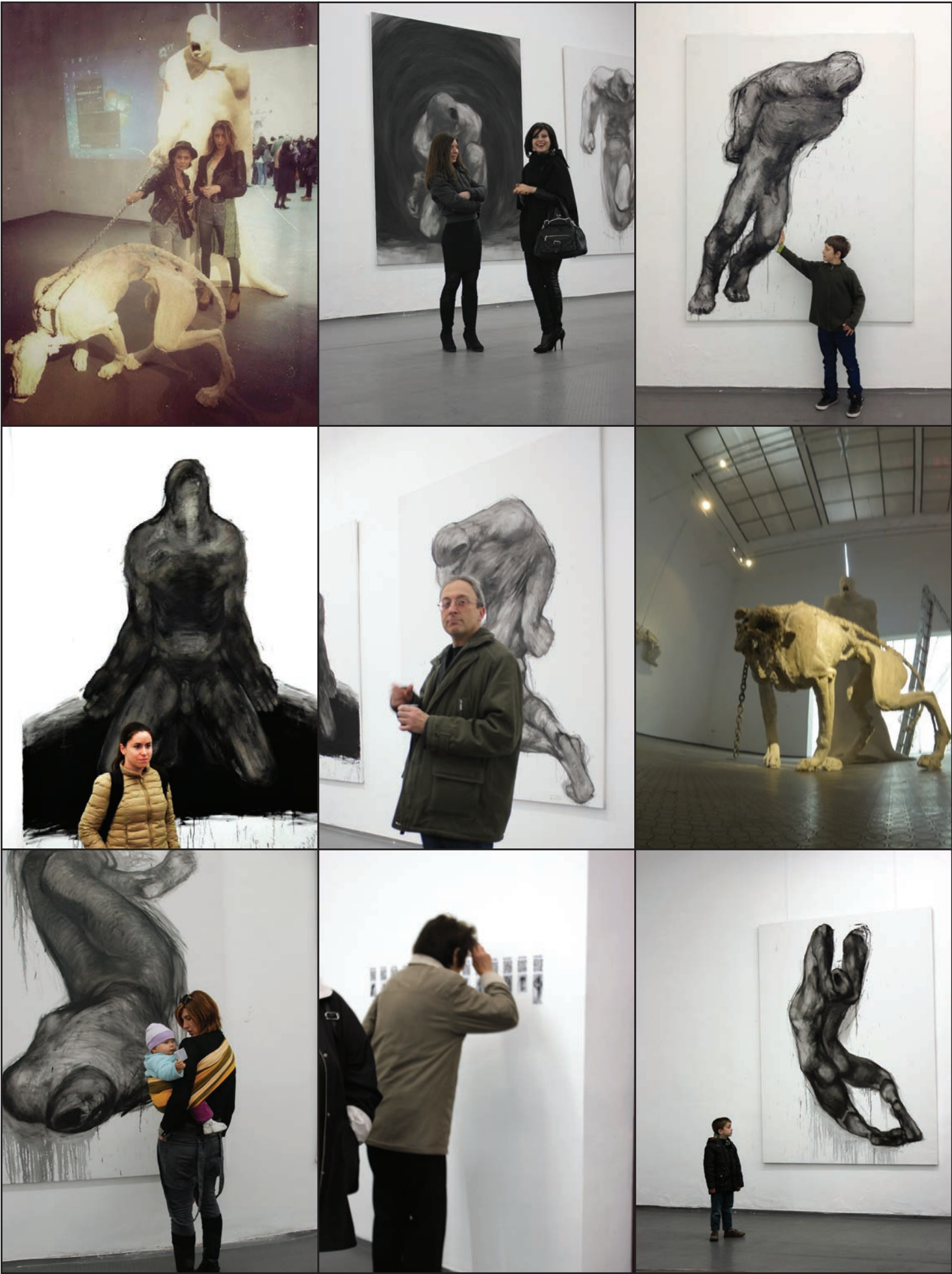
through the people' eye

a collection of photos taken by visitors

през очите на зрителя - колекция снимки от посетители на изложбата, споделени в социалните мрежи и с автора

through the people' eye

през очите на зрителя - колекция снимки от посетители на изложбата, споделени в социалните мрежи и с автора

a collection of photos taken by visitors

through the people' eye

през очите на зрителя - колекция снимки от посетители на изложбата, споделени в социалните мрежи и с автора

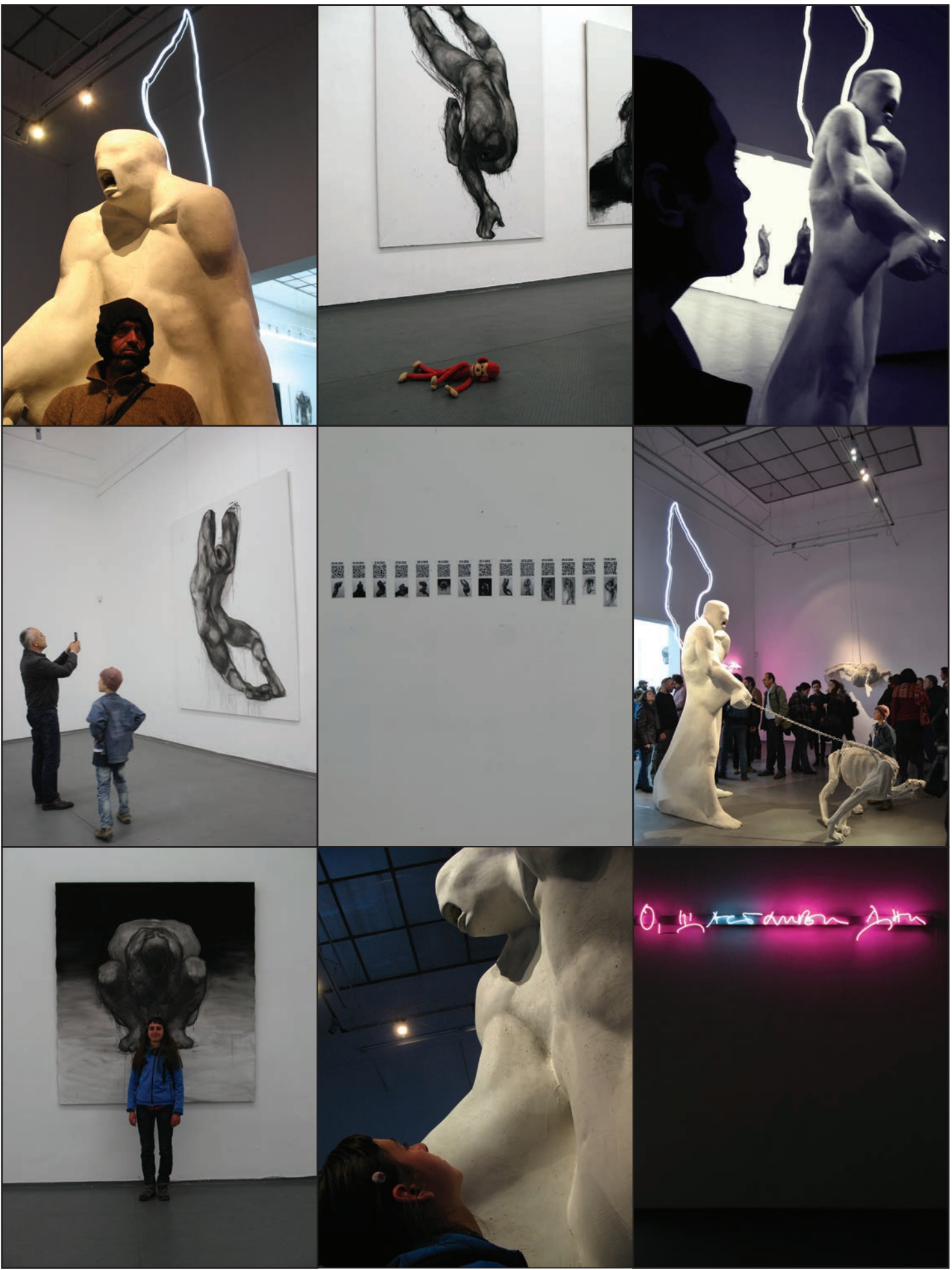
through the people' eye

през очите на зрителя - колекция снимки от посетители на изложбата, споделени в социалните мрежи и с автора

a collection of photos taken by visitors

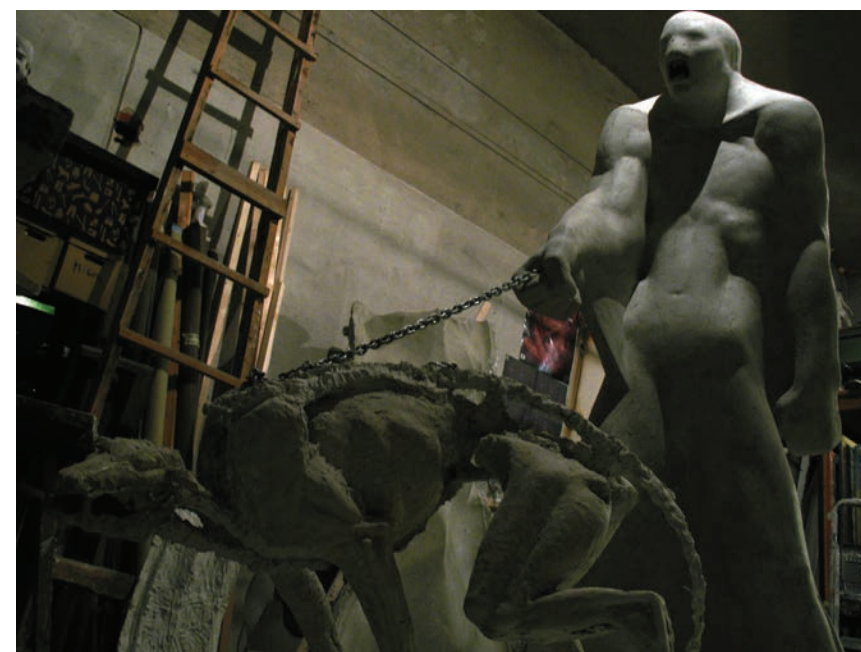
through the people' eye

през очите на зрителя - колекция снимки от посетители на изложбата, споделени в социалните мрежи и с автора

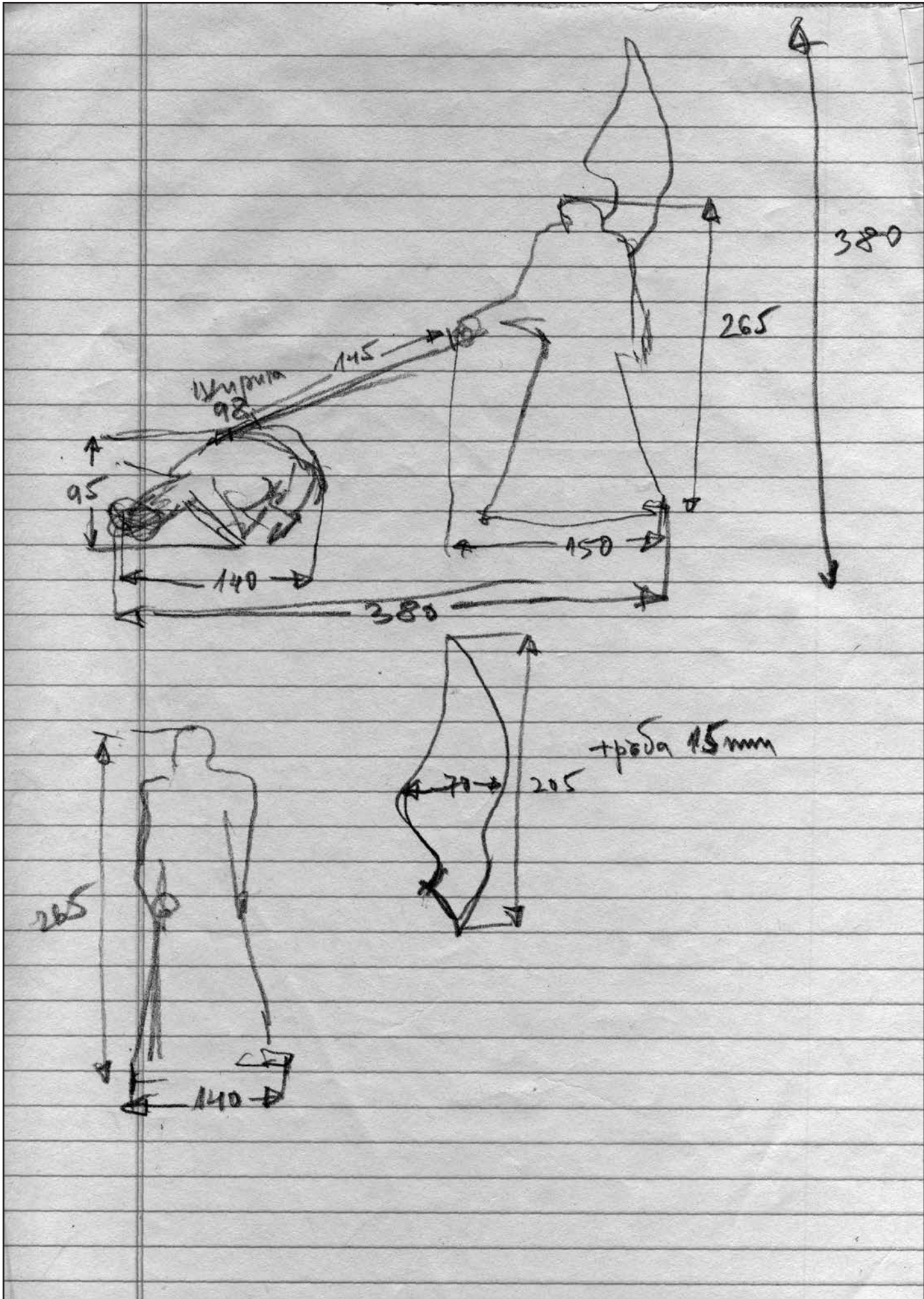
пазачът на живите - дигитален проект
The Guardian of the Living - digital project with a wing

in the V. Zankovs' studio - the Guardian of the Living
в ателието - пазачът на живите - работен стадий

2014 transport to
"Oh, happy days"
exhibition [video]

скица на “Пазачът на живите” на размерите в см

sketch of the dimensions in centimeters

Около центъра на средата

Й. Панчев

Култура - Брой 17 (2766), 09 май 2014

[...] Същото може да се каже и за пустото плато на свободата, за което говори Занков (в едно интервю, което ще последва).

С изложбата „О, щастливи дни“ Венцислав Занков се връща към рисуваната фигура. С почти 5-метрови монохромни платна, изпълнени с исполински тела, Занков пренася монументалността от скулптурната си работа на платното. Черно-белите работи имат изключително пластично присъствие и могат да се опишат и като завършени двуизмерни скулптури, антураж от състояния, които подкрепят централната фигура – стилизиран гипсов герой с куче и едно(!) светещо неоново крило. С изчистена линия и стегната, хармонична монолитност, която ще напомни за класиците на този жанр (Далчев, Фунев, Старчев), протагонистът на „О, щастливи дни“ с фотогеничност на супергерой от комикс препраща в абстрактно-легендарен контекст. Този герой е в утопията на универсалното щастие. Там, в центъра на тази среда, в празнотата сред безсмислието, в пустота, Занков свободно интерпретира Бекет. В абсолютната свобода, ако можеш да се движиш – летиш. Фигурата с куче обаче е прикована, а нейното крило е едно. Когато работиш с тема като безсмислието, без да искаш му даваш смисъл, изпълваш празнотата със своите неща, правиш си един голям, разгърнат автопортрет. Ролята на кучето остава свободна за интерпретации, даже, може да се каже, свободна по принцип. Съмнявам се в канонични интерпретации по отношение на изложбата, която е оставена с няколко щедри ключа за разчитане, а авторът упорито отрича инструменталността на тези елементи (Повече от Занков - отново в интервюто)....

Обичайните неща

Записът започва с фразата, която казвам като финал на изречението: „Да поговорим малко за обичайните неща“, опитвам се да опидам почвата. Не разбирам тази изложба. В.З. е ядосан или сърдит, не мога да преценя. Твърди, че не е нито едно от двете.

Йово Панчев: ...обичайните неща.

Венцислав Занков: Кой са тия обичайните неща, щото за мене едни са обичайни, за тебе други?

Й.П. Да де, за тебе са други, аз затова питам, ще говорим за обичайните неща. О, щастливи дни...

В.З. Ти сега да неме питаш от къде идва заглавието?

Й.П. Не, питам те как си, какво правиш?

В.З. Нормално, напрегнато.

Й.П. Имахме една инсталация на ъндърграунда (Sofia Underground, б.а.) с неон на Искра Благоева „Never trust a happy artist“.

В.З. Е аз хепи ли съм?

Й.П. Не, ти се правиш на хепи, търсен ефект.

В.З. Не бе не се правя на хепи. Може и така да е, да не се доверяваш на щастлив артист. Не, аз си мисля за щастливите дни. Аз мога ти кажа за какво ставаше дума, то ставаше дума за... къде е Бекет не мога ти кажа, имам един спомен от, Татьяна Лолова: бавно и полеха се затрупваше с боклуци. И потъваше. Г овореше колко е хубаво. Това е някаква асоциация, която няма голяма връзка с изложбата – Бекет. Може би има връзка с тази празнота, която е след безсмислието. Нали като няма смисъл. Праиш нещо и след това идва една пустота – празно.

Й.П. Платото?

В.З. И там или се депресираш..., а ако можеш да се движиш, ти си свободен, абсолютната свобода е там. Свободен от това, дали ти ще ми харесаш работата, дали някои друг ще я възприеме...и как трябва да се прави и как не. И почваш да работиш с това безсмислие и гадното в тази история е, че работейки в това безсмислие ти почваш да правиш смисъл, което е тъпо. Номера е да можеш да продължиш да правиш безсмислия, а това не става. Връщаш се пак там откъдето си избягал.

Тези дни (заглавията на картините)... не че това са щастливите дни, а просто дни, дните. ... Нали реших че ще е О, щастливи дни! И ето датите идват. Има някакво удовлетворение, че си направил нещо. Аз казах, така и така нищо не става, поне да ги направя 4м и 50, за да е съвсем непродаваемо и безсмислено в това отношение – това което се търси. В нашия смисъл, който го търсим, комерсиалния. В това отричане правим 4м и 50см - така казваш, това не може.

Й.П. В линията на нойе кавалетише кунст (формулировка на комерсиалното съвременно изкуство, възникнала в предишен

Around the center of the middle

Jovo Panchev

Culture Weekly – Issue 17 (2766), May 9, 2014

[...] The same can be said about the deserted plateau of liberty, of which Zankov speaks (in an interview that will follow).

With the „Oh, Happy Days“ exhibition Ventsislav Zankov returns to the painted figure. With almost 5 m. monochromatic canvases, filled with gigantic bodies, Zankov carries the sculptural monumentality of his work on canvas. The black and white works have an extremely plastic presence and, can also be described as complete two-dimensional sculptures, an entourage of conditions, which support the central figure – a stylized plaster hero with a dog and a(!) glowing neon wing. With a clean line and tight, harmonious firmness that will remind of the classics of the genre (Dalchev, Funev, Starchev), the protagonist of „Oh, Happy Days“, as a photogenic superhero from a comic book, refers to an abstract legendary context.

This character resides in the utopia of universal happiness. ...There, in the center of this environment, in the in absurdity, in emptiness, Zankov freely interprets Beckett. In the absolute freedom, if you can move – you fly. The figure with a dog, however, is confined and its wing is one. When one works with a theme such futility, one unwillingly gives it sense, fills the void with their stuff, doing a big, developed self-portrait. The role of the dog remains free for interpretation, even free in principle. I see no point in canonical interpretations regarding the exhibition, which has been generously left with several keys to be deciphered, and the author has persistently denied the instrumentality of these elements (More of Zankov – again, in the interview)

The usual things

The recording starts with the phrase, which I say, putting an end of the sentence: „Let’s talk a bit about the usual things“, trying to feel the water. I do not understand this exhibition. VZ is angry or grumpy, I cannot tell. He says he’s neither angry, nor grumpy.

Jovo Panchev: ...the usual things.

Ventsislav Zankov: Which are the usual things, 'cause they differ for me and you?

JP Indeed, they differ for you. That's why I am asking, we'll talk about the usual things. Oh, Happy Days...

VZ Don't tell me you're going to ask me where the title comes from.

JP. I am not, I am asking how are you, how are you doing?

VZ Fine, tense.

JP We had an installation of the underground (Sofia underground, author's note) with neon sign of Iskra Blagoeva „Never trust a happy artist“.

VZ Come on, am I happy?

JP No, you pretend to be happy, an intended effect.

VZ No, I do not pretend to be happy. Could be true, you know,... not to trust a happy artist. No, I think about the happy days. I can tell you what was all about...it was about...where is Beckett, I cannot tell you. I've got a memory of Tatyana Lolova (a prominent Bulgarian actress, translator's note) slowly and calmly she was covering herself with garbage. And she was sinking and telling how nice it was. This is an association which has much to do with the exhibition – Beckett. Maybe there's a link to the void which follows the futility. Right? When there's no sense. You do something and then comes emptiness – it's empty.

JP The plateau?

VZ You either get depressed there, or if you can move, you are free, the absolute freedom is there. Free of the fact, whether you or someone else will like my work, and... how things should or should not be done. And you start working with that futility and the stupid thing is that, while you are doing it, you start creating sense. The trick is to be able to do futility, that's the difficult part. You end up at the point you have escaped from.

These days (the titles of the works)... it's not that these are the happy days, but rather these are days, the days... I have decided the title will be: Oh, Happy Days! And see, the dates are coming. There's satisfaction you've done something. I said to myself, anyway, nothing's coming right, let me at least do them 4.5 m large, so that they can be totally unsellable and futile in terms of consumer preferences. In the sense of denial – a 4.5 m large painting provokes a reaction such: no, this is not acceptable.

JP In line with the Neue Staffelei Kunst ('new easel art' an ironic formulation of the commercial, contemporary bulgarian art, which appeared in a previous conversation of ours).

разговор между нас).

В.З. И това е сюжета с хепи артист. Хепито върви в момента като песента която е хит. Неслучайно с трите бели буквички е извадено – act. От надписи О, щАСТливи дни! Значи в действието по някакъв начин, звучи като клише, но там е спасението.

Й.П. Аз не можах да разбера защо си вкарал вътре тия скулптури, а не остави само рисунките? Много автобиографично става с тях. Те са по-готини от будоара, по изчистени. Тази фигура, супер героят, да речем автопортрет... тела или фигури в схватки...

В.З. Не знам какви битки, но то винаги има нещо лично. Всеки художник си прави автопортрети постоянно, дори да се опитва да избяга то това. Няма начин. В един момент почнаха паралелно да вървят нещата, защото аз много бързо ги на рисувах, а него много бавно, той се влачи две години и все не става, не става, и почнах да ги рисувам тези и то мощно, поглеждам го, а той никакъв, хилав. Айде почвам него да работя, рисувам следващата картина. Пък той не става. Като ги махам картините, той ми изглежда добре, като ги нарусивам – ми изглежда пак никакъв, и айде пак него го работя.

Й.П. Да те са много по-монументални по някъв начин.

В.З. Да, и е така. Щото изглеждат по–големи. Накрая му направих калъп, и в калъпа го пилих, нямаше време. И общо взето – стана. И е вързан някак си с това. По някакъв начин Пазачът на живите е свързан със страховете, със страха. Страхът пази. Това са пазачите – страха и...

Й.П. А парчетата отстрани – части от куче, ангел..., коза?

В.З. Плешки агнешко.

Й.П. Винетки?

В.З. Да. Реплики, археология, изкопано, нещо да допълни, стоеше голо, празно стоеше. Накрая ги направих тях, след като се колебах доста.

Й.П. Главата на куче стои и пази вратата?

В.З. Не. Ние тука си падаме по кучето, мене то не ми харесва толкова. Тука им харесва на хората кучето. Голямата фигура я харесват само онези, които разбират повече.

Мъчих го, много го мъчих. Оптимално е. Не може да променяш много. Тегаво е, толкова голямо.

Ей са със неона, все пак, ако толко държиш. То трябва да е нощ за да се прочете, надписа е от неон, от светлина. Някак си тогава е възможен. Тоя надпис много се търси, хора го искат.

Странно е това, точно па надписа да се иска най-много. И така със скулптурата.

Й.П. Страх ги е хората от твоето изкуство, според мене.

В.З. Не, много фенове. Фенове има да, млади и въодушевени.

Й.П. Имам предвид, не е лесно да си харесаш такова нещо.

В.З. Трудно е, защото е ангажиращо. Една мацка вика, добре, аз не мога да разбера, защо хората рисуват пейзажи, като излезе навънка, нали ще го види пейзажа. Тоест в един момент аз вадя невидими неща, и в това има смисъл, другото някак си... Гледаш - натюрморт. Ваза с цветя, защо трябва да ти е нарисувана? Купи си цветя, сложи ги във ваза. Аз съм доволен от изложбата, имай предвид, че ти ги виждаш сега тука накуп, опънати и всичко. Аз не съм ги виждал така. Кова на стената и рисувам. Почвам следващата. Така, като са заедно изненадата е голяма.

Й.П. Разкажи за работния процес, за самото правене, ти започна за това. Гимнастика? Със скели ли работиш?

В.З. Със стълба, голяма. С нормална четка. Голям чанч и много терпентин, търкаш, мажеш. Скулптурата пак на стълба. Да, ама малка – само за главата не стигах.

Александър Юзев, (който е на масата, но досега е мълчал се включва много удачно) А това можеше ли да го изчукаш? Аз мислех че е камък, като го видях на снимката, но после си дадох сметка, че би било доста трудно и скъпо.

В.З. Много скъпо ще е. Полиран тъмен камък. Полирано – Египет – и пробив за кабела, за да светне крилото. Така си го представям камъка.

(Във връзка с техниката и материалите разговорът се отплесва към последните монументални поръчки и изпълнения, което е по-далечна тема сега).

Й.П. Малко смущаващо това нещо с крилото.

В.З. Ааа, това е най-хубавата част.

Й.П. Задава въпроси.

В.З. Един приятел каза, „Ако беше турил и другото крило, просто щях да те залпяя“. Как ще слагаме две бе, няма! Много отваря. Аз съм го правил без крило и накрая като го сложих крилото ...

А.Ю. Добре, че си в гипс да може да мине кабела, ако беше в камък... яко пробиване.

В.З. При всяко положение като свалиш нещо от гипс и после става друго. Не може да си го представиш от бронз или друг материал. От алуминий може да стане много добре... Иначе скулптурата си е хубава.

Й.П. Щом казваш.

VZ This is the scenario with a happy artist. „Happy“ nowadays is being played as a hit song. The three letters in the sign О, щАСТливи дни! (A wordplay, which cannot be interpreted literally. Three Cyrillic letters in second word of the title form the English verb „act“, translator's note)– act – shape an accent on purpose. Or to put it that way: salvation lies in the action, no matter how trivial this may sound.

JP I could not see why have you included the sculptures, instead of presenting the paintings only? They make it too autobiographical. The paintings are cooler than the boudoir, simpler. This figure of the superhero, let say a self-portrait...bodies or figures in skirmishes...

VZ I do not know what battles are you talking about, but there's always something personal. Each painter continually makes self-portraits, regardless of his/her attempt not to. There's no other way. From a certain point onwards the things started moving in parallel, because I painted them very quickly, while he took me some time. He took me two years and I was unsatisfied with him for a long time and started painting powerfully; and every time I looked at him – he was feeble, of poor physique. Then I would switch, start working on him and then paint the next painting. And again, he's no good – when I remove the paintings, he seems alright, when I paint – he doesn't and I am once again starting to work on him.

JP Yes, they are much more monumental in a way.

VZ Yes, that's right, because they look larger. At the end I made a mould for him and filed him inside of it, as I was running out of time. And in general – he came out fine. He is linked to that – the Warden of the Living is tied to his fears, to the fear. The fear guards. These are the wardens – the fear and...

JP What about the parts on the side – parts of a dog, of an angel, of a goat?

VZ Lamb shoulders.

JP Vignettes?

VZ Yes. Lines, archeology, something dug to complement, because it seemed naked and empty. At the end I made them, after I hesitated a lot.

JP The dog's head is guarding the door?

VZ No, it isn't. Here we are fond of the dog, I don't like it. The audiences here like the dog. The big figure is appreciated only by those, who have a deeper understanding.

I tried really hard. And that's the best I can do. It cannot be changed a lot. It's difficult, in such a large scale.

For instance, with the neon sign – it can only be read during the night. It's neon, made of light. Somehow it's only possible then. This sign is very much looked for, people desire it. It's strange – the sign in particular, to be the most wanted thing. The same goes for the sculpture.

JP To me, people are afraid of your art.

VZ That's not true, I have many fans. There are fans of mine – young and enthusiastic.

JP What I mean is, it's not easy to like such a thing.

VZ It's hard, because it's engaging. A girl said to me: I cannot understand why do people paint paygages – they are going to see them anyway, when they go out? I bring up invisible things and that's got a meaning, while the opposite... Or nature morte. A vase with flowers – why should it be painted? Buy yourself flowers, put them in a vase. I am satisfied with the exhibition – do have in mind, that you are now seeing them all together, stretched, and all that. I didn't see them that way. I fixed to the wall and painted. And afterwards I started painting the next one. When you see them together, it's a big surprise.

JP Tell me about the working process, the act itself, you already mentioned some things. Gymnastics? Do you work on a frame?

VZ No, on a big ladder with a normal brush. Was quite a challenge, a lot of turpentine, rubbing and painting. I do the sculptures also on a ladder, but rather a small one – I had to reach out only for the head.

Aleksandar Juzev (who has been silent up till now, makes an excellent comment). Was it possible to use a hammer? I thought it was stone when I first saw it on the picture, but then realized it would have been extremely hard and expensive.

VZ Extremely expensive. Polished dark stone, a resemblance of Egypt. And a hole for the cable, so that the wing can be in light. That's how I imagined the stone.

(In relation to the technique and materials the conversation runs off to the last monumental commissions and executions, which is not the actual topic now).

JP It's a bit confusing – the wing thing.

VZ Nooo, that's the best part.

JP Raises questions.

VZ A friend of mine told me: „If you have placed the other wing, I would have despised you“. No way would I put two wings! At first I was working on him and put the wing at the end...

В.З. То е една „последна работа“

Й.П. Не, не е така, тука края на пътя го няма.

В.З. Идеята е за последна работа – затваряш един проблем, цикъл, ти си стигнал някакъв край и това е последната работа. То не е изследване , то е Идея за последна работа.

Може би трябва да бичим на едно място, да видим какво ще излезе там. Аз бях спасен от този капан – да продавам. Аз съм си го мислял това. Представял съм си го. Ето - аз завършвам, тръгвам. Правя едни неща и те тръгват да се продават. Ми аз сигурно и до ден днешен щях да правя такива неща.

Й.П. Стилът на Венци.

В.З. Представи си, това са такива моменти. Нещата са се продавали и се продават дълго време след като ми е минало изложбата, момента, когато ти вече си някъде другаде и това не ти влияе, че трябва да рисуваш така, защото аз няма да се върна да правя детски играчки сега , щото не ми е, и поп арт от 95-та. Не че не мога да ги направя, но няма, точка. А те сега ги търсят в момента.

Й.П. Е, те сега се сетиха.

А.Ю. Всъщност, ти каза преди малко, че всеки си прави портрета така или иначе, по някакъв начин.

В.З. Това е неизбежно. Не може да се застраховаш срещу всичко. Всеки прави без да иска и без да знае. (дава пример с Недко Солаков и го анализира). Без да иска даже го прави.

А.Ю. Търсенето на работи от 90-те години, това означава че оставаш себе си.

В.З. Много вероятно е. Попартът ми беше интересен, при всяко положение. Можех спокойно да си продължа такива неща да правя.

А.Ю. Хубаво, че не си продължил.

В.З. Да бе, аз това казвам, хубаво, че не съм продължил, това е някакво спасение.

Й.П. Защо не продължи с пърформанса?

В.З. Е, не. Това беше, също не ставаше. Пак клопка беше, защото аз бях тръгнал то вече само мислиш следващия и се усещаш, че си влизаш в коловоза, аре пак кръв, пак това, пак онова. Абсолютно си влизаш в някаква схема и може да въртиш някакви такива неща, да си измисляш.

А.Ю. Сега е клопка това 100 процентова, днес.

Й.П. Аз не говоря, да зациклиш там, аз говоря все пак да продължаваш да правиш и пърформанси. Реално няма голям художник, който да прави повече и по-малко редовно пърформанси.

В.З. Не съм го изключил като изразно средство. Що да не го направим. Имах за „Шипка“ 6 една идея. Зависи, може да мине и онова, което го е провокирало да остарее.

А.Ю. В момента не може да се прави пърформанс.

В.З. В момента е голяма чекия (х3). Но това е най-лесното.

А.Ю. Не до лесното, не, точно това е... самото изразно средство е вече класическо. Прекалено класическо идва. Може би този пърформанс подход по някакъв друг...

В.З. Бате не е до това, не е до изразното средство, това което е основата в пърформанса е, според мене е, плътноста на присъствието. Няма значение как ще стане. То е свързано присъствието с това, което казваш или правиш или не правиш или такова, но това е една наситеност на някакво присъствие. 99 и 9 го няма, те са нещо си. Самата идея или това, което се разбира към днешна дата като жанр, вече, институционализирано, като вид изкуство то отива към някакви луди. Изтрещели правят някакви глупости, направо... само и само да има някакъв пиниз, нещо да става интересно. Затова Иво Димчев е велик, бате, щото... как ще го наречеш вече няма значение, но той тръгва от там. Той как ще издържи не знам, влязъл е в схемата и системата ще го изсмуче.

А.Ю. Аз така си мислех за Абрамович, тя не спира да се развива.

В.З. Велико е. Тя сложи края на пърформанса. Тя го приключи. Артистът присъства, край.

А.Ю. Много странен край.

Й.П. Не е странен.

В.З. Няма повече какво да се прави.

А.Ю. Бабата е особена. Обръща представите на хората. Това е клопката, защото се слага край.

В.З. Ето това е, да, край, какво се прави оттам насетне? След „последната работа“? Може би има място за някакви жестове, както казваше Руен (Руенов, б.а.), но това присъствие трябва да го има в тях. Иначе няма никакъв смисъл. Иначе всичко започва да прилича на някакъв неуместен цирк. А там има големи умения все пак, даже физика. Пърформансът е... много зле, много зле.

А.Ю. Трудна задача.

Й.П. : Да.

AJ It's a good thing you didn't use stone. It would have taken hard drilling.

VZ The material matters. You cannot imagine it in bronze or other material. Aluminum would be nice. Anyway, it's a nice sculpture.

JP If you say so.

VZ That's my „final [last] work“.

JP No, the end of the road isn't here.

VZ The idea is that you close a problem, a cycle, once you've reached to an end. That's not a research; it's the Idea of the final [last] work.

Maybe, you need to work at one and the same spot and see what you will get out there. I was spared from this trap – to sell. I thought about it. I imagined it. I do things and they start selling. I was probably going to do the same things over and over again up till now.

JP The style of Ventsy.

VZ Just think about it. The works start selling long after the exhibition, when you are in a middle of something else, it doesn't affect the way you paint. I won't start making toys now – it's not about the '95 pop art anymore. I am able to make them, but won't. On the other hand, they are selling now.

JP Well, look when they started buying them.

AJ In fact, you said everyone does his/her self-portrait, one way or another.

VZ It's inevitable. You cannot protect yourself. Everyone does it, without knowing. (Gives an example of Nedko Solakov and analyzes it).

AJ Looking for the works of the 90s – this would mean that you desert yourself.

VZ It's quite possible. The pop art interested me, that's for sure. I could easily continue doing this type of things.

AJ It's nice that you didn't.

VZ That's what I am saying – that's a kind of salvation.

JP Why didn't you continue doing performances?

VZ It was another trap, because I was going that road. You start thinking about your next performance and feel it becomes a routine. Blood again, repetitions... You step into a scheme and can present such things, ...to make up others.

AJ Nowadays that's a trap, 100 %.

JP I am not telling you to get stuck in performances, but to not give up doing them. There isn't a great painter who doesn't do performances, less or more often.

VZ I haven't excluded them as expressive means. I had an idea about Shipka. (Shipka Gallery and the headquarters of the Union of the Artists in Bulgaria share a common building in Sofia, translator's note) It can pass and the thing, which provoked it, to age.

AJ Performances cannot be done at the moment.

VZ It's bullshit. But that's the easiest way.

AJ The very expressive means is classical already. Too classical.

VZ It's not that. It's not about expressive means. To me, the foundation of the performance lies in the consistence of the presence. It doesn't matter how it will go. It has to do with what you say or do or don't do, but it's about saturation. That's not the case in 99% of the performances, and the percent left is what matters. The very idea of what is perceived as a genre is institutionalized and diverts to crazy people. Some nuts do bullshit, only for the sake of the effect. That's why Ivo Dimchev is great – no matter how do you call it. But he starts from there. I don't know how he will put up with this. He's in the scheme and the system will suck him up.

AJ I thought that way about Abramovich. She constantly evolves.

VZ That's great. She put an end to the performance. She ended it. The artist is present. The end.

AJ A very strange end.

JP It's not strange.

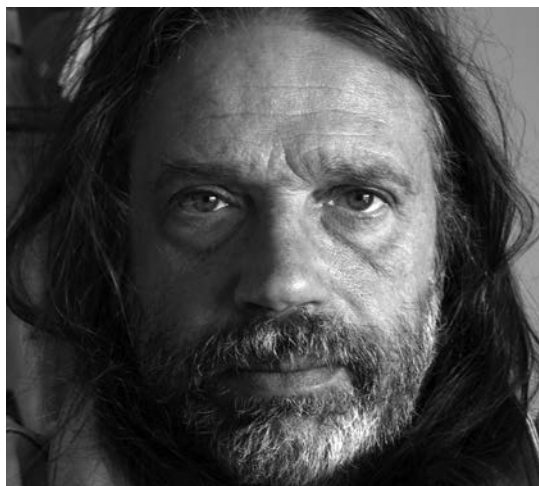
VZ There's nothing to be done.

AJ Granny is a character. She turns around the attitudes of people. That's the trap, because an end is put.

VZ Absolutely. An end – what can be done afterwards? After the „final work“? Maybe there's a space for some gestures, as Rouen used to say, but this presence should be seen in them. Otherwise there's no point and everything starts looking like an inappropriate circus. And there are great skills and even physics. The performance is in a very, very bad shape.

AJ A very difficult task.

JP: Yes.

Показанията на артиста

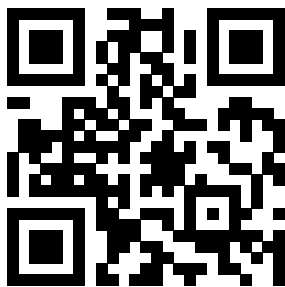
Страст, Страх.

През различни медии - скулптура, живопис, видео, фотография работя с телесното -плътното и безплътното в търсене и интерпретиране на оголеността на единичния човешки живот в осъзнаване и произнасяне на усета за празнотата на битието, отворена с поместването на индивида в иманентното - социалното и материалното в отсъствие на трансцендентното в мислим баланс. Голото тяло като естетически идеал и категория в социалното поле става съблечено, а изоставено в политическото става оголено. Оголен живот на HOMO SACER. Опитвам се да достигна изобразителни и образни внушения, дошли от усещанията за този оголен живот и в споделянето им като художествена практика тази оголеност да стане търпима.

Artist statement

Fear, Passion.

Through different media - sculpture, painting, video, photography, I work with the bodily - physical and immaterial - in a search and interpretation for the baring of the single human life, in realising and pronouncing the sense of emptiness of being, which opens by the individual fitting in the immanent - the social and material in the absence of the transcendental in a thinkable balance. The naked body as an aesthetic ideal and category in the social field becomes undressed, while deserted in the political it turns bare. The bare life of HOMO SACER. I try to reach to fine and figurative suggestions, coming from the sensations of this bare life, and in their sharing as an artistic practice the baring to get bearable.

Венцислав Занков (1962) е завършил скулптура в НХА-София през 1988.

От тогава до днес стои зад множество инициативи и кураторски проекти, сред които дискуссионен клуб „На тясно“ в Хамбара (2004-2008), вестник „39 грама“ (2005-2008), Фондация за съвременно изкуство „Венцислав Занков“ (основана 2009), Железен орден за съвременно изкуство „Венцислав Занков“ (учреден 2010), „Всичко за мъжа“ (2004-2008) съвместно с „Гъте институт – България“, „White, male, straight“ (2002), [Zet_maG] e-zine за изкуство и култура (основан 1999), [Elektrik_BG] мейлинг лист за изкуство, култура и комуникации (от 1999) и др.

В периода 1997- 2008 е хоноруван, а от 2009 редовен преподавател в департамент „Изящни изкуства“ към Нов български университет. Доктор в направление „Изкуствознание и изобразително изкуство“ (2013) През 2010 е преподавал скулптура и в НХА.

Участвал е в множество групови изложби и други събития. Сред последните му самостоятелни изяви са: „О, щастливи дни“, галерия „Райко Алексиев“ СБХ, София (2014) с подкрепата на Централен фонд за стратегическо развитие към Настоятелството на НБУ; „Последният будоар“ - скулптура, кръв, видео, галерия „Райко Алексиев“ СБХ, София (2011), с подкрепата на Международна фондация „Св. Св Кирил и Методий“ и Централен фонд за стратегическо развитие към Настоятелството на НБУ; „Нова призрачна живопис/всички вече сме призрци“, галерия Ракурси, София (2011), „Post-романтизъм. Reloaded“ – Български културен институт – Берлин (2011); „Възможно-Невъзможно. Идеини проекти за естетизация на градската среда“ с подкрепата на столична програма „Култура“ 2011; Централен фонд за стратегическо развитие към Настоятелството на НБУ, партньор – Център за култура и дебат „Червената къща“ (2011). Венцислав Занков е автор на множество публикации в периодичния печат и в интернет.

Работи в областта на живописа, скулптурата, видеото, инсталацията, пърформанса, новите медии . Един от най-активните български автори след 1989.

Ventsislav Zankov (1962) a National Academy of Fine Arts graduate (1988). Ph.D in visual arts, New Bulgarian University(2013).

Has launched series of artistic initiatives and curator projects since then, among them:

- the Close-up Discussion Club (2004-2008);
- the 39 grams Newspaper (2005-2008);
- the Contemporary Art Foundation 'Ventsislav Zankov' (set up in 2009);
- the Iron Medal for Contemporary Art (established in 2010);
- the All about Him project (2004-2008);
- the White, Male, Straight project (2002);
- the [Zet_maG] e-zine for art and culture (set up in 1999);
- the [Elektrik_BG] mailing list for art, culture and communication (running since 1999) etc.

Between 1997 and 2008 he was an adjunct lecturer and since 2009 a full time lecturer at the Fine Arts Dept, New Bulgarian University. Had a sculpture class at the National Academy of Fine Arts in 2010/2011 academic year. Participated in series of group exhibitions and other artistic events. His most recent individual projects feature:

- Oh, Happy Days , the Raiko Aleksiev Gallery, Sofia (2014);
- The Last Boudoir: sculpture, blood, video, the Raiko Aleksiev Gallery, Sofia (2011);
- New Ghost-like Paintings: now we've all turned into ghosts, Rakursi Gallery, Sofia (2011);
- Post-Romanticism Reloaded, Bulgarian Cultural Centre, Berlin (2011);
- Possible/Impossible. A Concept towards an Urban Aesthetics, (2011-212); supported by the Culture Municipality Program, The Strategic Development Fund of the New Bulgarian University and in partnership with the Red House for Culture and Debate (2011).

Regular contributor to electronic and print art media.

His interests lie in painting, sculpture, video art, art installations, art performances and the new media. An active Bulgarian artist, who made a name for himself during the past 2 decades.